

CARLOS MONTAÑÉS

Yuvisney juga amb el seu fill Juan Pablo, de 14 anys, en un dels pisos que la Fundació Foment de l'Habitatge Social té al Poble-sec.

25 anys facilitant un sostre i treballant per la dignitat

La Fundació Foment de l'Habitatge Social, vinculada a Càritas, fa un quart de segle que dona suport a nombroses famílies oferint-los un habitatge en condicions perquè tinguin una oportunitat de recuperar els seus projectes personals

Rosa Mari
SANZ

Quan Juan Pablo va entrar, va començar a plorar desconsolat, potser perquè hi havia moltes caixes al seu voltant. Potser es va espantar, encara que jo crec que va ser al veure que teníem un llit per a cada un, un bany, una cuina... Segur que va plorar d'emoció de veure's per fi tots dos solets. Mai se m'oblidarà aquell moment, mai». Ho explica Yuvisney, tot mirant cap enrere el dia en què va trepitjar per primera vegada amb el seu fill de dos anys el que era el seu primer pis. Fins llavors,

havia tirat endavant com havien pogut, tots dos sols, en una habitació llogada al barri del Carmel. «Va ser meravellós saber que no molestaríem ningú, i que ningú s'enfadaria amb mi si el meu fill plorava a les nits, cridava o ens aixecàvem, cosa que feiem amb freqüència per la seva malaltia», prossegueix la dona. Juan Pablo va néixer amb paràlisi cerebral. Ara té 14 anys.

«Quan va néixer, em vaig ensorrar, només veia un abisme. No tenia ni feina, perquè a l'estar embarassada em van fer fora. Sort de la meua assistenta de Càritas, que em donava suport, em va pagar el primer col·legi especial per al meu fill i em va ajudar fins que vaig començar a treballar i em vaig poder fer càrrec

de tot», explica aquesta colombiana que va arribar a Barcelona fa prop de 17 anys. «Si no hagués sigut per ells, no sé què hauria passat amb la nostra vida», afegeix.

UNA DÈCADA D'AJUDA // Es refereix a la Fundació Foment de l'Habitatge Social, vinculada a Càritas, que treballa des de fa 25 anys per garantir una llar digna a persones que ho necessiten. Aquesta entitat, la gestora de pisos socials més important de Catalunya, l'ajuda des de fa més d'una dècada. Primer amb una vivenda al Raval, de la qual es van acabar mudant quan Juan Pablo tenia 9 anys perquè no tenia ni ascensor ni bany adaptat. Fa cinc anys van estrenar un apartament al Poble-

sec, a l'espera, ella encreua els dits, d'aconseguir un pis adaptat del Patronat Municipal de l'Habitatge.

Yuvisney i Juan Pablo formen una de les 400 famílies ateses per la fundació (unes 1.200 persones), amb les quals es firma un contracte de lloguer social pel qual paguen entre 90 i 280 euros, en funció de les característiques de cada vivenda i del nivell econòmic de cada família. Aquesta quantitat, no obstant, es pot veure reduïda amb altres ajudes econòmiques.

Cada cas és un món, i en aquests 25 anys han anat canviant de manera notable les casuístiques. No cal dir que en els últims temps ha augmentat dramàticament el percentatge de persones ateses víctimes

d'un desnonament (el 2014 en representaven tres de cada 10). La temporalitat de l'estada a la vivenda, explica el director de la fundació, Sergi Rodríguez, ve marcada per les seves característiques i necessitats i el grau d'intensitat que es determini en el pla de treball. Perquè no es tracta d'entregar un pis i supervisar-ne el bon ús i el pagament del lloguer, sinó que darrere d'aquest suport hi ha un procés d'acompanyament, de manera que les persones ateses poden acabar formant part d'altres programes de Càritas, ja sigui amb ajuda integral a la família, ajuda d'inserció laboral o en projectes de formació, entre altres.

Actualment, prossegueix Rodríguez, el projecte no incideix

CARLOS MONTAÑÉS

Bogdan Filippenko al costat de la seva dona, Iana, i la seva filla, Eva, una família fugida d'Ucraïna que s'ha instal·lat a la capital catalana fa tres mesos.

tant en la sortida del pis facilitat, sinó a garantir que la família o la persona hagin aconseguit el grau d'autonomia personal, social i econòmica suficient per accedir i mantenir una vivenda de mercat o públic. La mitjana d'estada de les famílies que els últims anys han sortit de les vivendes és de 2,13 anys.

EMERGÈNCIA // En l'últim trienni, la fundació ha vist multiplicat el volum de pisos que gestiona. En tres anys han passat d'unes 90 a unes 400 vivendes. La majoria procedeixen d'acords de cessió amb l'Administració, entitats socials o de crèdit i particulars; la resta són llogats per la fundació o propis. «Ha sigut un creixement molt accelerat. L'emergència de la situació social així ho requeria. Ara hem alenit el ritme d'incorporació de vivendes per consolidar la qualitat de l'acompanyament que donem a les famílies», explica el director, que avança que en aquests moments estan pendents d'incorporar més pisos gràcies a convenis ja firmats, i estimen tancar l'any amb uns 430.

Aquest acompanyament de què parla Rodríguez és el que reben des que van arribar a Barcelona procedents de Vic Bogdan Filippenko, la seva dona, Iana, i la filla de tots dos, Eva, de 2 anys i mig. Van arribar fa un any i mig d'Ucraïna, fugint d'una situació insostenible, poc abans que comencés la revolu-

ció a la seva ciutat, Kíev, la capital. «En l'últim període havien canviat moltes coses al meu país. Era bastant perillós per a nosaltres i vam decidir sortir i deixar la família», explica ell. Van escollir Barcelona perquè ell hi havia estat durant tres mesos estudiant castellà el 2009, i des d'aleshores somiava viure aquí. Primer van ser acollits pel Centre d'Atenció al Refugiat, encara que no van obtenir l'estatut de refugiats. Van acabar a Vic, amb les mires posades a instal·lar-se a Barcelona, però no podien permetre's el preu dels lloguers.

SENSE DINERS // Els estalvis es van anar consumint més de pressa del que pensaven (la seva moneda s'ha devaluat tres vegades des de van arribar) i van acabar recorrent a Càritas, ja que en tot aquest temps ni ell, gestor d'esdeveniments culturals, ni ella, economista, han aconseguit una feina. Fa uns mesos, Càritas els va dir que la Fundació Foment de l'Habitatge els oferia un apartament al 22@. «No podia ser millor. Aquí, a Barcelona, crec que podrem tenir més oportunitats laborals i veure complert el nostre somni. L'oportunitat que ens donen és fantàstica», explica. La parella estudia ara castellà per millorar les seves opcions laborals. Càritas els acompanyarà en el seu procés de reconduir els seus projectes vitals. Com a tantes famílies que atén. ≡

En tres anys la fundació ha passat de gestionar 90 pisos a uns 400, i la previsió és acabar aquest 2016 amb unes 430 vivendes

LES OENAGÉS NECESSITEN 770 PISOS SOCIALS EN MENYS DE DOS ANYS

La Taula del Tercer Sector ha alertat en un recent informe que les entitats catalanes necessiten abans de dos anys 770 vivendes socials per atendre les necessitats de famílies en situació d'exclusió, mentre que les entitats bancàries tenen al voltant de 45.000 pisos buits, dels quals 15.000 estan en condicions d'habitabilitat. Durant la presentació d'aquest treball, el president de la Taula, Oriol Illa, va apel·lar a les entitats financeres perquè col·laborin amb les entitats socials venent-los o cedint-los vivendes perquè aquestes es puguin destinar a lloguer social. Segons aquest estudi, actualment el tercer sector català gestiona 1.522 pisos socials, on viuen 7.067 persones en situació de vulnerabilitat. El 43% dels pisos es troben a la ciutat de Barcelona, i un 12% a la seva àrea metropolitana (que acumula també el 53% de la demanda d'aquest tipus de lloguer), mentre que Girona en té el 20%, i el 25% restant es distribueix per tot Catalunya. A més de la Fundació Foment

de l'Habitatge, de Càritas, a Catalunya hi ha altres gestores de vivenda social. Precisament la Taula del Tercer Sector va impulsar fa un any la Fundació Hàbitat 3, que té un conveni firmat amb l'Ajuntament de Barcelona per impulsar la cessió de pisos buits de particulars i destinar-los a lloguer social. Els 149 habitatges que gestiona aquesta fundació estan localitzats en tots els districtes de la capital catalana. Les famílies que viuen paguen una mitjana de 158 euros de lloguer mensual, i també són objecte d'un seguiment social. Altres gestors de vivenda a Catalunya són la Fundació Mambré (impulsada per quatre entitats: Arrels Fundació, Assís Centre d'Acollida, la Companyia de les Filles de la Caritat i Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu), la Fundació Ser.Gi, que implementa el seu programa a Lloret de Mar, Girona, Figueres, Caldes de Malavella i Pineda de Mar, i la Fundació Benallar, que es dedica a acollir residencialment immigrants amb pocs recursos.